

NOI AVENTURI CU
Gobbolino
și căluțul
de lemn

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mihaela Cosma
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WILLIAMS, URSULA MORAY

Noi aventuri cu Gobbolino și căluțul de lemn / Ursula Moray Williams ;
il. de Catherine Rayner ; trad. din lb. engleză de Dașa Suci. - Pitești :

Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3388-0

I. Rayner, Catherine (il.)

II. Suci, Dașa (trad.)

087.5

The Further Adventures of Gobbolino and the Little Wooden Horse
Ursula Moray Williams

First published 1984 by Puffin Books, an imprint of Penguin Random House
Text copyright © Ursula Moray Williams 1984
Illustrations copyright © Catherine Rayner 2012, 2017
Author Note copyright © Kingfisher Publications PLC 2001

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

URSULA MORAY WILLIAMS

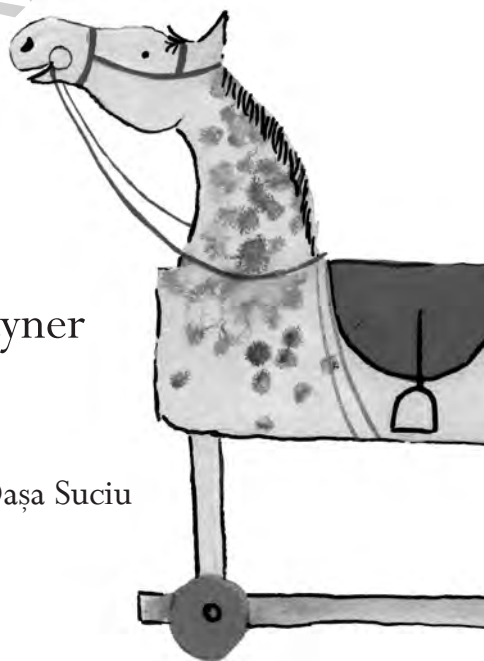
NOI AVENTURI CU

Gobbolino

și căluțul
de lemn

Ilustrații de Catherine Rayner

Traducere din limba engleză de Dașa Suci

Editura Paralela 45

De aceeași autoare:

Gobbolino, pisoiful vrăjitoarei

Aventurile căluțului de lemn

EDITURA PARALELA 45

Cuprins

1	Un mesaj pentru Gobbolino	9
2	Căluțul de lemn	17
3	Bufnița	30
4	Vânătoarea	37
5	Adăpost în biserica bântuită	50
6	Biserica e salvată	63
7	Bătălia liliecilor	72
8	Funingica	82
9	Planul Funingicăi	99
10	În peștera vrăjitoarei	107
11	La poalele muntelui	128
12	Vrăjitoarea află adevărul	133
13	Cartea cu vrăji	141
14	La lilieci	148
15	Calul zburător	153

16	Funingica e pe drum	170
17	Cercul magic	184
18	Evadarea	193
19	Ultima vrajă	207
20	Drumul spre casă	220
	<i>Despre autoare</i>	227

EDITURA PARALELA 45

Un mesaj pentru Gobbolino

Într-o seară, pe la sfârșitul verii, Gobbolino, pisoiul de casă, stătea tolănit pe scările din fața căminului mult-visat și se gândea ce noroc a dat peste el să ajungă pe asemenea meleaguri primitoare, după toate aventurile prin care trecuse pe când era pisoi de vrăjitoare.

— Nu-mi vine să cred că merit așa ceva, își spuse Gobbolino, căci m-am născut, am fost crescut și educat în peștera unei vrăjitoare. Surioara mea, Funingica, a învățat bucuroasă tot felul de vrăji rele și a născocit farse urâte pe care să le joace oamenilor. Oare ce-o mai fi făcând?

Abia dacă își mai amintea de mama lui, Grimalkin, însă surioara îi fusese mereu dragă, și se gândea din când în când la ea, fără să vrea. E adevărat că îl necăjea, îl lua peste picior și îl ocăra în fel și chip, dar, la urma urmei, ea fusese cea care îi salvase viața atunci când vrăjitoarea încercase să scape de el, și spera că nu avusese de suferit din cauza lui.

În timp ce moțăia la soare, copiii de la fermă își vedeau de treburile zilnice. Fetele își ajutau mama în lăptărie să facă untul, să adune smântâna și să opărească tigăile. Băieții lucrau pe câmp cu tatăl lor și, nu după mult timp, aveau să vină cu toții acasă ca să servească ceaiul, și nu exista să nu aibă fiecare o vorbă bună pentru el sau o mângâiere sub bărbie. O viață cu adevărat

fericită pentru un pisoi de casă, și Gobbolino credea că o să țină o veșnicie.

În curând se lăsă înserarea, și nevasta fermierului închise ușile de la lăptărie. Sporovăia împreună cu fiicele ei pe drumul spre bucătărie. Obosite, dar mulțumite, aduceau urcioare pline cu lapte și smântână.

Pe câmpuri, porțile se deschideau și se închideau, caii loveau din copite și roțile de lemn, tivite cu fier, ale carelor pline cu fân se auzeau hurducăind pe drumul pietruit de la fermă. Căpițele stăteau ca niște santinele la marginea câmpurilor – hrană pentru animale în timpul iernii lungi ce avea să vină. Fermierul și băieții lui își târșâiau picioarele spre casă ca să-și bea ceaiul, mulțumiți că viața e așa cum trebuie și că tot fânul e cosit și adunat.

Duseră caii în grajd, intrară tropăind în casă și se opriră o clipă ca să-i zică o vorbă bună lui Gobbolino, care abia aștepta, luându-se după ei până în bucătărie. Știa că acolo îl așteaptă o farfurioară cu lapte la gura

Căluțul de lemn

Se făcu dimineață, dar Gobbolino nu închisese un ochi toată noaptea. Își tot spunea că poate mesajul e un șiretlic care să-l facă să se întoarcă în peștera vrăjitoarei ca să ajungă iarăși sclav, dar, în adâncul sufletului, știa

că nu-i adevărat. Vrăjitoarele nu vor să aibă pe lângă ele pisici obișnuite, așa cum nici oamenii obișnuiți nu-și doresc în preajmă pisici de vrăjitoare, și mai degrabă s-ar bucura să scape de ele.

Pe lângă asta, mesajul scris în grabă pe frunză era atât de stăruitor și de rugător, încât simțea că n-ar fi putut veni din partea altcuiva decât de la Funingica. Și, așa cum și ea îl ajutase cândva, trebuia să-i vină și el în ajutor.

I se frângea inima că e nevoit să părăsească ferma și familia fermierului fără nicio explicație, dar se temea că, dacă se oprește ca să dea detalii despre misiunea lui, aceștia ori l-ar împiedica să plece, ori, și mai rău, nu l-ar mai primi înapoi, pentru că surioara lui era vrăjitoare, iar el spera din tot sufletul să fie bine-venit la întoarcere și să-și regăsească locul obișnuit de lângă sobă.

Își făcuse o datorie din a veghea bebelușul când acesta dormea în coșulețul lui, sub meri, și, încă o dată, îi părea tare rău că trebuia să plece de lângă el. Dar unul dintre câinii de la fermă, prea bătrân ca să mai meargă pe câmp, acceptă cu plăcere să-i ia locul și, când ceasul

bătu ora șapte dimineața, Gobbolino se furișă afară din livadă, traversă curtea și o șterse de la fermă.

Cale de o leghe, se simți atât de singur, că îi veni de mai multe ori să se întoarcă din drum. Nu mai călătorise de multă vreme singurel. Zarva plină de voieșie de la fermă, cu toți oamenii care munceau de zor, devenise o parte din noua lui viață, și nu își închipuise că o să-i simtă lipsa atât de mult.

— Lasă, că mă întorc repede, se îmbărbătă Gobbolino. Nu știu ce pot face ca s-o ajut pe surioara mea, dar, când o s-o văd, o să aflu, iar apoi o să mă pot întoarce acasă.

Își îndreptă privirea spre Munții Uraganului, pentru că acela era singurul loc unde ar fi putut să fie surioara lui, și, la gândul că fiecare oră care trecea îi aducea tot mai aproape unul de altul, se mai înveseli puțin, ba chiar începu să toarcă nițel în timp ce mergea mai departe cu pași mărunți.

„Doar sunt un pisoi norocos!“ își spunea în sinea lui.
„Am un cămin la care să mă întorc și prieteni care să mă

Despre autoare

Pe când erau mici, Ursula Moray Williams și sora ei geamăună, Barbara, erau trimise la culcare foarte devreme, de aceea aveau obiceiul să-și spună povești până le venea somnul. După ce mama le-a învățat să citească și să scrie, au început să-și facă propriile cărți cu povești noi, pe care le ilustrau cu desene colorate și le făceau cadou una celeilalte de Crăciun sau de ziua lor de naștere. Au făcut asemenea „cărți aniversare“ an de an, până când au devenit adolescente. La vârsta maturității, Ursula a devenit scriitoare, iar Barbara – pictoriță, și au avut o relație apropiată, deși Ursula locuia în Anglia și sora ei – tocmai în Islanda.

Părinții lor, amândoi profesori la un moment dat, le-au oferit fetelor și fratelui lor mai mic o copilărie cât se poate de fericită. Casa lor era un vechi conac imens,

iluminat de lămpi cu petrol, cu un hol la intrare pardosit cu marmură și înconjurat cu vitrine pline de animale împăiate: vulpi, bufnițe, gaițe și un fazan auriu mare. Casa se ruina pe zi ce trece, și Ursula își amintea că, pentru a putea să-și facă lecțiile cu guvernanta, „trebuia să ne mutăm dintr-o cameră în alta, ca să nu cadă tavanul peste noi“. Însă, ca loc de joacă, era minunat (există o orgă de biserică, fără clape – o ascunzătoare perfectă), iar în parcul mare de afară aveau un car și un ponei pe care îl îndrăgeau mult.

În 1928, când gemenele au împlinit aproape șaptesprezece ani (s-au născut în data de 19 aprilie 1911), au fost trimise în Franța timp de un an pentru a locui în casa unui pastor din Annecy, în munții Alpi. Acolo au fost nevoite să meargă la școală, pe care o urau, dar după școală se bucurau de fiecare clipă liberă: înotau, se cățărau pe munți, schiau și ieșeau la iarbă verde în zonele rurale splendide. Ursula descrie acele vremuri ca pe o perioadă de basm. Când s-au întors acasă, ambele surori s-au înscris la Colegiul de Artă Winchester, dar în timp